Мужчини в сірих пальтах тонуть в синяві провулка,
і тінь замазує панни, мов образи затерті.
У склянці золотавий чай. Так хочеться опертись
об край вікна й міцний, терпкий і синій пити холод,
дивитись, як сумна зоря останнім поцілунком
прощається з сестрою, що у зореколі їй
не сяяти
вже більш.
Так ніч
блакитним снігом миє в місті маки меланхолії.
Накривши плечі згорблені кожухом неба синім,
колишеться шофер у сонній лімузині.
Крива ліхтарня — квітка зламана і попіл снігу,
і світло — лій зелений з дзбанка ночі в сутінь литий,
круті і темні сходи, плащ дірявий, крапля сміху
заблукана і місяць — білий птах натхнення злого,
й шовкова куля горлорізів мрійних в тінях скритих,
що, може, мов струни, колись торкнеться серця твого.
Торкнеться й поцілує гордо й ніжно, і навіки
закриє очі сплющені, немов сестра остання.
Мужчини в сивих пальтах із кишень виймають зорі
і платять їх паннам за п'ять хвилин кохання.
Вдягнувши на горбаті плечі хутро неба синє,
колишеться шофер у сонній лімузині.

1935